

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Primljeno: 08-05-2020		
Prilog	Neposredno	Poslom
Klasa: UP/II-034-02/19-01/1181		
Urbroj: 323-0/20-11		

Poslovni broj: UsII-80/20-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Ante Galića, članova vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Mato EL-D d.o.o., Ivanić Grad, zastupan po opunomoćenici Tamari Sardelić, odvjetnici u odvjetničkom društvu Jelić, Čavlina, Zrinšćak i Sardelić d.o.o., Zagreb, Katančičeva 3, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba Plinacro d.o.o., Zagreb, Savska cesta 88a i Zajednice ponuditelja: Elektrocentar Petek d.o.o., Ivanić Grad, Etanska cesta 8, i MI-Maris d.o.o., Ivanić Grad, Žitna 12, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 14. svibnja 2020.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/19-01/1181, urbroj: 354-01/20-7 od 31. siječnja 2020. i poništenje odluke o odabiru, br.: PN-T-396/19-MB-1 od 17. prosinca 2019., naručitelja Plinacro d.o.o., Zagreb, te da se tužitelju naknade troškovi žalbenog postupka.

riješio je

1. Odbija se prijedlog tužitelja za odgovni učinak tužbe.
2. Odbija se prijedlog tužitelja za donošenje privremene mjere.
3. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora u ukupnom iznosu od 39.000,00 kuna.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženik je odbio žalbu tužitelja izjavljenu protiv odluke o odabiru od 17. prosinca 2019., br.: PN-T-396/19-MB-1, kojom je zainteresirani Plinacro d.o.o., Zagreb, (ovdje naručitelj) odabrao ponudu Zajednice ponuditelja Elektrocentar Petek d.o.o. Ivanić Grad i MI-Maris d.o.o., Ivanić Grad, kao najpovoljniju (točka 1 izreke). U točki 2 izreke tuženikovog rješenja se odbija zahtjev tužitelja (u tom postupku žalitelja) za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 10.000,00 kuna.

Naručitelj Plinacro d.o.o., Zagreb, je objavio 16. srpnja 2019. u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske (dalje: EOJN RH) obavijest o nadmetanju s

dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave. Predmet nabave je zamjena kontejnera i elektro-instrumentalne opreme na MRČ Špišić Bukovica i MRČ/MRS Ludbreg, broj objave: 2019/S OF5-0028362. Kriterij odabira je ekonomski najpovoljnija ponuda s relativnim ponderima cijene (80%) i kvalitete – iskustava tehničkih stručnjaka (20%).

Protiv tuženikovog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj osporava njegovu zakonitost iz svih, zakonom propisanih razloga. Posebno upire na nezakonitost tuženikovog rješenja iz razloga pogrešne primjene materijalnog prava i povrede postupovnih pravila, a nastavno u tužbi iscrpno iznosi kronologiju događaja, odnosno razloge zbog kojih smatra da nije bilo zakonske osnove za donošenje osporenog rješenja. Osvrće se i na tijek ranijeg postupka te navodi iscrpne razloge zbog kojih smatra da je odluka donesena u ponovnom postupku, nezakonita. Prije svega ističe da naručitelj nije prihvatio reference tužitelja, uz obrazloženje da se rekonstrukcije kontejnera, prema zaključku naručitelja, treba tumačiti isključivo u smislu dane definicije tog pojma odredbama Zakona o gradnji, dok tužitelj smatra da se kriterij za odabir (uvjet sposobnosti) nužno treba tumačiti u skladu s predmetom nabave, a koji je u konkretnom slučaju zamjena kontejnera i instrumentalne opreme te da se u ovom slučaju kriterij za odabir (uvjeti sposobnosti) u odnosu na iskustvo tehničkih stručnjaka, smatra tužitelj trebaju tumačiti i odrediti u skladu s člankom 256. stavkom 4. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, 120/16. – dalje: ZJN 2016), odnosno na način da se vezuju uz predmet nabave i da budu razmjerni predmetu nabave. S time u vezi se tužitelj poziva i na stajalište zauzeto u sudskoj praksi, u odluci Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-362/19-10 od 31. srpnja 2019., kojom je u istovjetnoj pravnoj stvari poništena tuženikova odluka, jer nije postupio u skladu s odredbom članka 256. stavka 4. ZJN 2016. U navedenoj odluci je dodatno pojašnjeno i obrazloženo da su mjerodavni oni zahtjevi naručitelja koje je definirao u dokumentaciji o nabavi (dalje: DON), a ne naknadna tumačenja koja izlaze izvan tog okvira i konteksta predmetne nabave, bez obzira na zakonske definicije određenih pojmova u skladu sa strukovnim zakonima.

Ističe da su u predmetnom slučaju radovi koji čine predmet nabave detaljno navedeni u troškovniku koji su ponuditelji ispunjavali u postupku javne nabave, a s time u vezi posebno daje osvrt na sadržaj DON-a, u odnosu na definiranje uvjeta tehničke i stručne sposobnosti (točka 17. DON-a). Dodaje da su i daljnjom točkom 24. DON-a definirani kriteriji odabira u smislu članka 283. ZJN 2016., a pobliže je definirano i na koji način će se ocijeniti koja je ponuda ekonomski najpovoljnija, a prema definiranim kriterijima, u konkretnom slučaju prema kriteriju iskazane ukupne cijene ponude i kvalitete (iskustava) angažiranih tehničkih stručnjaka.

Dakle, u konkretnom slučaju je izvršeno bodovanje ponuda prema navedenim kriterijima, a tužitelj navodi da je odabrani ponuditelj dobio maksimalan broj bodova (ukupno 20), u odnosu na ocjenu radova koje je izvodio za naručitelja (dvije reference), dok naručitelj nije prihvatio reference tužitelja (ukupno šest referenci), smatrajući da ti radovi ne odgovaraju definiciji rekonstrukcije. Stoga, naručitelj radove koje je izvodio tužitelj ne priznaje kao odgovarajuće, a kojima se ispunjavaju uvjeti DON-a, premda je tvrdi tužitelj evidentno da se radi o istovjetnim radovima, koji odgovaraju predmetu nabave, a što proizlazi iz sadržaja tih radova i prilažeće dokumentacije. Tužitelj s time u vezi tvrdi da je diskvalificiran samo s obzirom na definiciju pojma rekonstrukcije, dok iz sadržaja radova koje je obavljao proizlazi da su istovjetni predmetu javne nabave, a da naručitelj nije dao valjanu argumentaciju za svoje zaključke, koje je tuženik prihvatio, također bez valjanog obrazloženja. Tužitelj dodaje i da mu je s osnove kriterija iskustva angažiranih tehničkih stručnjaka trebalo dodijeliti maksimalan broj bodova, a u kojem slučaju bi njegova ponuda bila odabrana kao najpovoljnija.

Nastavno u tužbi iscrpno daje osvrt na valorizaciju prirode radova koji su predmet nabave, a s time u vezi i kvalifikaciju radova koje je obavljao, smatrajući da su sve to nužni parametri za ocjenu je li reference tužitelja odgovaraju uvjetima određenima u DON i okvirima iz članka 256. stavka 4. ZJN 2016, a u odnosu na koju ocjenu smatra da niti tuženik, a niti naručitelj nisu dali jasno i valjano obrazloženje. Stoga, zaključuje tužitelj da se ne može pojam rekonstrukcije iz točke 24. DON-a, tumačiti samo i isključivo u smislu članak 3. stavka 1. točke 28. Zakona o gradnji, a što čini naručitelj i to tek u postupku pregleda i ocjena ponuda, već se ima tumačiti u kontekstu predmeta nabave, odnosno takvo tumačenje mora biti u skladu s člankom 256. stavkom 4. ZJN 2016, na način da se vezuje uz predmet nabave i da je razmjerno predmetu nabave.

Zaključuje da je postupanje naručitelja i tuženika direktno protivno važećoj sudskoj praksi, odnosno stajalištu izraženom u navedenoj odluci, poslovni broj: UsII36/18-10 od 31. srpnja 2019. Nadalje, u tužbi pobliže navodi i obrazlaže sadržaj te odluke, a prema kojem se svaki pojam mora tumačiti ovisno o njegovom kontekstu, odnosno u kontekstu predmeta nabave i konkretne dokumentacije o nabavi. Stoga da nije moguće, a ni uputno donijeti zaključak o generalnom tumačenju pojedinih pojmova u svim situacijama, s obzirom da se ti pojmovi moraju tumačiti u kontekstu predmeta nabave, a u skladu s odredbom članka 256. stavka 4. ZJN 2016.

Konačno tužitelj zaključuje da predmet javne nabave u konkretnom slučaju ne podrazumijeva izmjenu građevinske dozvole niti izmjenu lokacijskih uvjeta, već je predmet nabave zamjena kontejnera i opreme sukladno postojećim lokacijskim uvjetima, a što potvrđuje i CPV oznaka istih radova sukladno klasifikaciji koju je primijenio naručitelj, zbog čega dodaje da drugačije tumačenje naručitelja i tuženika nisu u skladu s člankom 256. stavkom 4. ZJN 2016.

Tužitelj u tužbi traži i odgovorni učinak tužbe, te podredno izdavanje privremene mjere kojom se zaustavlja primjena tuženikove odluke i daljnje provođenje postupka javne nabave, odnosno zaključenje i izvršenje ugovora o javnoj nabavi koji se zaključuje između naručitelja i odabranog ponuditelja, s obzirom da bi nastavkom provođenja predmetnog postupka i izvršenjem ugovora o javnoj nabavi i tužitelju i naručitelju nastala teška i nenadoknativa šteta, s time da odgoda nije protivna javnom interesu. Također smatra tužitelj da bi, u slučaju da se ne odredi odgovorni učinak tužbe, odnosno podredno ne izda privremena mjera, naručitelj bio u obvezi platiti predmetne usluge u vrijednosti od 1.337.880,00 kn, uz pripadajući porez na dodanu vrijednost.

Dakle, sukladno navodima iz tužbe tužitelj predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske donese rješenje u skladu s odredbom članka 26. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS), odnosno u skladu s odredbom članak 47. ZUS-a, traži donošenje privremene mjere na način koji pobliže predlaže u tužbi, a predlaže i da donese presudu kojom će odlučiti o tužbenom zahtjevu, na način da se poništi tuženikovo rješenje od 31. siječnja 2020., usvoji žalba tužitelja i poništi odluka o odabiru, naručitelja Plinacro d.o.o., Zagreb, a uz obvezu da se tužitelju naknade troškovi žalbenog postupka. Također traži u tužbi i da se tuženiku naloži da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u ukupnom iznosu od 39.000,00 kuna, a prema specifikaciji troškova koju sadrži tužba.

Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbenom zahtjevu iz razloga pobliže već navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, pri čemu se iscrpno osvrće na sve tužbene razloge. Posebno daje osvrt na tužbeni navod, u kojem tužitelj tvrdi da su postupanje naručitelja kod pregleda i ocjene tužiteljeve ponude, konkretno kod dodjele bodova prema kriteriju za odabir ponude, kao i tuženikovo rješenje kojim se takvo postupanje naručitelja

potvrđuje pravilnim, nezakoniti iz razloga jer su protivni članku 256. stavku 4. ZJN 2016. Tuženik posebno iznosi razloge zbog kojih napominje da članak 256. stavak 4: ZJN 2016. u konkretnom slučaju nije primjenjiv, a zbog čega postupanje naručitelja i tuženika u konkretnoj stvari ne može biti, niti je protivno toj zakonskoj odredbi.

S time u vezi obrazlaže da je predmet ocjene u žalbenom postupku bio je li pravilno izvršeno bodovanje tužiteljeve ponude prema jednom od dvaju kriterija ekonomske najpovoljnije ponude (dalje: ENP), odnosno prema drugom kriteriju propisanom u točki 24.B DON-a, odnosno prema kriteriju nazvano „iskustvo tehničkih stručnjaka“. Dalje pojašnjava tuženik da je ENP kriterij za odabir ponude, dok članak 256. stavak 4. ZJN 2016 propisuje pravilo o kriteriju za odabir gospodarskog subjekta, a što nisu isti kriteriji kod odabira ponude, a prema kriteriju ENP.

S time u vezi dalje pojašnjava tuženik u odgovoru na tužbu da postupanje naručitelja u svezi primjene uvjeta sposobnosti na koje se odnosi članak 256. stavak 4. ZJN 2016, odnosno kriterija za odabir gospodarskog subjekta nisu uopće sporni u žalbenom postupku, a zbog čega niti odredba članka 256. stavka 4. ZJN 2016, koja propisuje da uvjeti sposobnosti moraju biti vezani uz predmet nabave i razmjerni predmetu nabave, nije primjenjiva na ENP koji je kriterij za odabir ponude, a time niti odlučna za način bodovanja ponuda.

Nadalje, dodaje tuženik da je naručitelj dužan bodove dodjeljivati prema kriterijima propisanim kao ENP, a koja obveza proizlazi iz članka 290. stavka 1. ZJN 2016, kojom je propisano da je naručitelj dužan ponude pregledati i ocijeniti prema uvjetima i zahtjevima iz DON-a, a koji uvjeti su u točki 24.B DON-a, jasno definirani. Tom točkom je kao drugi kriterij ENP-a, propisano iskustvo tehničkih stručnjaka na način da će se bodovati iskustvo trojice različitih stručnjaka, s time da će se za svakoga od njih bodovati iskustvo na istim radovima. Dakle, tužitelj je bio dužan uz ponudu dostaviti dokaze za svakog od trojice stručnjaka iz kojih bi proizlazilo da imaju prethodno/stečeno iskustvo na radovima izgradnje nove ili rekonstrukciji stanice ili čvora, dok je tužitelj kao dokaze dostavio dokumentaciju iz koje proizlazi prethodno stečeno iskustvo na drugačijim vrstama radova od onih propisanih u točki 24.B DON-a, odnosno na održavanju i popravku, a iz kojih razloga je smatra tuženik naručitelj zakonito postupio kada takvo iskustvo stručnjaka nije bodovao. Okolnost da je naručitelj u zapisniku o pregledu i ocjeni ponuda svoju argumentaciju za bodovanje ponude, odnosno za uskratu dodjele bodova, potkrijepio pozivanjem na definicije građevinskih pojmova iz mjerodavnog Zakona o gradnji, smatra tuženik da nije od utjecaja na drugačije rešenje ove stvari, odnosno na ocjenu pravilnosti odluke o bodovanju tužiteljeve ponude u konkretnom slučaju.

Uz to dodaje tuženik da je tužitelju prilikom izrade ponude, na temelju javno objavljene dokumentacije o nabavi, bilo poznato što je predmet nabave, odnosno na koji način će se za drugi kriterij ENP-a dodjeljivati bodovi za iskustvo na radovima izgradnje i rekonstrukciji, a da mu je i kao stručnjaku iz djelatnosti koja je predmet nabave, poznato značenje pojmova izgradnja i rekonstrukcija, pa ukoliko je smatrao da drugi kriterij ENP-a, na način kako je propisan u točki 24.B DON-a, i Prilogom IX, nije zakonit u tome jer nije povezan s predmetnom nabave (članak 285. stavak 1. ZJN 2016). imao je mogućnost izjaviti žalbu na zakonitost DON-a, u skladu s člankom 406. stavkom 1. točkom 1. ZJN 2016. Kako u fazi postupka javne nabave u kojoj je tužitelj izjavio predmetnu žalbu, u smislu članka 406. stavka 2. ZJN 2016, zakonitost DON-a nije moguće ispitivati, to niti predmet ocjene u ovom postupku ne može biti je li drugi kriterij ENP-a (izgradnja nove i rekonstrukcija) povezan s predmetnom nabave. S time u vezi da u konkretnom slučaju nije niti odlučno je li drugi kriterij ENP-a u vezi s predmetnom nabave koji nije izgradnja nove ili rekonstrukcija postojeće MRČ/MRS, a zbog čega je naručitelj bio dužan i mogao bodove dodijeliti isključivo

za iskustvo na radovima izgradnje nove ili rekonstrukciji MRČ/MRS, a upravo u skladu s uvjetima navedenim u dokumentaciji o nabavi.

Konačno, tuženik se osvrće i na tužbeni navod o drugačijoj sudskoj praksi, konkretno ukazujući na primjenu stajališta izraženog u presudi poslovni broj: UsII-362/19-10 od 31. srpnja 2019., smatrajući da ta odluka u konkretnoj situaciji nije primjenjiva, jer se odnosi na primjenu kriterija za odabir gospodarskog subjekta, odnosno na uvjete sposobnosti i s tim u vezi primjenu članka 256. ZJN 2016., a što ovdje nije predmet spora, zbog čega neosnovanim smatra i razloge zbog kojih tužitelj ukazuje na praksu tuženika i stajališta izražena u rješenju klasa: UP/II-034-02/18-01/12.

Također se tuženik osvrće i na prijedlog tužitelja za izdavanje privremene mjere i za određivanje odgovnog učinka tužbe, navodeći pobliže razloge zbog kojih smatra da ti prijedlozi nisu osnovani, jer nisu ispunjene pretpostavke iz članka 47. ZUS-a, a niti pretpostavke iz članka 26. stavka 2. ZUS-a.

Iscrpno navodeći razloge zbog kojih navedene prijedloge smatra neosnovanim, tuženik dodaje i da bi u konkretnom slučaju određivanje odgovnog učinka tužbe bilo protivno javnom interesu, jer bi time naručitelj bio spriječen u provedbi postupka javne nabave i dovršetku tog postupka unutar godine u kojoj ima rezervirana sredstva za predmetnu nabavu.

Tuženik daje osvrt i na zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora, smatrajući da je protivan članku 79. stavku 2. ZUS-a, a obrazlažući i razloge zbog kojih smatra da tužitelju ne pripada pravo na naknadu troška za postavljanje sporednog zahtjeva.

Smatrajući da je osporeno rješenje na zakonu osnovano, tuženik predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije te da se odbije i prijedlog za određivanje odgovnog učinka tužbe, kao i prijedlog za određivanje privremene mjere, a podredno, u slučaju usvajanja tužbenog zahtjeva, da Sud sam riješi predmetnu stvar u skladu s člankom 434. stavkom 4. ZJN 2016.

Zainteresirani Plinacro d.o.o., Zagreb, u odgovoru na tužbu u bitnom daje iscrpno obrazloženje razloga zbog kojih smatra da je tužbeni zahtjev neosnovan, a u bitnom ističući iste razloge koje je naveo i tuženik u odgovoru na tužbu, predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev u cijelosti odbije, kao i zahtjev za naknadu troškova postupka, i time potvrdi tuženikovo rješenje kao pravilno i zakonito.

Zainteresirana osoba Zajednica ponuditelja Elektrocentar Petek d.o.o. i MI-Maris d.o.o., u odgovoru na tužbu u bitnom navodi razloge zbog kojih smatrajući navode tužitelja u cijelosti neosnovanim, predlaže da se tužbeni zahtjev odbije i potvrdi zakonitim tuženikovo rješenje od 31. siječnja 2020.

U skladu s odredbom članka 6. ZUS-a, odgovor na tužbu tuženika i zainteresiranih osoba dostavljen je tužitelju, koji se očitovao, navodeći u bitnom iste, već ranije navedene razloge tijekom postupka.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da time što je odbio žalbu, tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja, a za takvu odluku je dao valjane razloge i iscrpno, te argumentirano obrazloženje, koje je utemeljeno na podacima spisa predmeta i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Prilikom donošenja odluke ovaj Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke, kao i očitovanja stranaka koje su sudjelovale u upravno-sudskom postupku te je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. ZUS-a), utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa predmeta, kao i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je pobijano rješenje, odnosno odluka naručitelja od 17. prosinca 2019., donesena u nastavku postupka, a nakon što je tuženik, u povodu tužiteljeve žalbe, donio rješenje od 5. studenoga

2019. kojim je raniju odluku o odabiru od 23. rujna 2019., poništio. Nadalje proizlazi da su u predmetnom postupku javne nabave dostavljene dvije ponude, a da je u nastavku postupka javne nabave naručitelj 17. prosinca 2019. donio odluku o odabiru br: PN-T-396/19-MB-1, kojom je odabrao ponudu Zajednice ponuditelja Elektrocentar Petek d.o.o. Ivanić Grad i MI-Maris d.o.o. Ivanić Grad, kao najpovoljniju.

Tijekom žalbenog postupka, a po žalbi tužitelja, je predmet ocjene bio je li u konkretnom slučaju pravilno izvršeno bodovanje tužiteljeve ponude prema kriteriju za odabir ponude, a što tužitelj spori. S time u vezi tužitelj izričito navodi da je postupljeno protivno članku 256. stavku 3. ZJN-2016. odnosno da je prilikom sastavljanja DON naručitelj postupio protivno toj zakonskoj odredbi. S time u vezi dodaje i da je naručiteljevo tumačenje pojma rekonstrukcije protivno članku 256. ZJN-2016., a da se opisanim postupanjem narušava tržišno natjecanje, odnosno da se traži iskustvo na izvođenju radova više razine od razine radova koji će se izvoditi u predmetnom postupku. Nadalje, tužitelj dodaje i druge razloge zbog kojih smatra da je u cjelokupno dostavljenoj dokumentaciji uz ponudu, koja sadrži reference stručnih osoba te kojima dokazuje njihovo iskustvo, u cijelosti udovoljio traženim uvjetima iz DON-a.

Nadalje, iz podataka spisa predmeta, kao i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi koji su kriteriji odabira ponude u konkretnom slučaju definirani, a da je naručitelj te kriterije u DON definirao upravo u skladu s člankom 283. ZJN 2016., odnosno kao kriterij za odabir ponude naveo ekonomski najpovoljniju ponudu, a iscrpno definirao i kako se ENP utvrđuje, odnosno način bodovanja ponuda, a i bodovanje u odnosu na drugi kriterij „iskustvo tehničkih stručnjaka“. Dakle, sastavni dio DON čini Prilog IX. – Iskustvo tehničkih stručnjaka u kojem se kao referenca stručne osobe za predloženog tehničkog stručnjaka, potvrđuje njegovo sudjelovanje u izgradnji nove ili na rekonstrukciji mjerno redukcijske stanice ili mjerno regulacijskog čvora, navodi naziv mjerno redukcijske stanice ili mjerno redukcijskog čvora, godina izvršenja, naziv naručitelja i osobe za kontakt.

S time u vezi tuženik daje osvrt na žalbeni navod da je u DON traženo iskustvo na izvođenju radova više razine od razine radova, a koji su ovdje predmet nabave, na koji način smatra tuženik da tužitelj ustvari osporava sadržaj DON, smatrajući da je protivan članku 256. ZJN 2016. U odnosu na takve prigovore, tuženik napominje da je u predmetnom postupku DON postala pravomoćna, jer u svezi DON žalba nije izjavljena, a zbog čega tužitelj, nema mogućnosti u žalbi protiv odluke o odabiru, ukazivati na nezakonitost dijela DON, u skladu s odredbom članka 406. stavka 2. ZJN 2016.

Dakle, tuženik je dao iscrpno i valjano obrazloženje zbog čega se u predmetnom postupku reference stručnih osoba dane u ponudi tužitelja, nisu mogle prihvatiti, odnosno argumentirao je razloge zbog kojih dostavljenim referencama predloženih stručnih osoba tužitelj nije dokazao da je riječ o iskustvu stručnjaka na radovima koji su ovdje predmet nabave, u smislu uvjeta navedenih u DON, jer se prema dostavljenim referencama radi o izvršenim radovima održavanja građevina (objekta), odnosno radovima na održavanju i popravkama, a ne rekonstrukciji, zbog čega je s osnove tog kriterija ponuda tužitelja ocjenjena s 0 (nula) bodova, jer reference tužitelja ne sadrže niti jedan dokaz za iskustvo stručnjaka na radovima izgradnje nove ili rekonstrukciji mjerno redukcijske stanice ili mjerno regulacijskog čvora.

Tuženik, uz navedeni zaključak, dodaje i odredbe mjerodavnih propisa o gradnji, u svezi tumačenja pojma rekonstrukcija, ali ne kao bitnu osnovu za ocjenu osnovanosti žalbe, već je tuženik odbijajući žalbu tužitelja dao razložnu i jasnu analizu svih odlučnih razloga kojima se rukovodio ocjenjujući žalbene navode tužitelja neosnovanima, a koje obrazloženje prihvaća i ovaj Sud.

Stoga, uvažavajući danu argumentaciju tuženika, kao i podatke spisa predmeta, ovaj Sud ne ocjenjuje osnovanim tužbene navode tužitelja da je u konkretnom slučaju postupanje naručitelja, kao i tuženika protivno članku 256. ZJN 2016. jer je tuženik dao jasne razloge zbog kojih smatra da je bodovanje tužiteljeve ponude u konkretnom slučaju pravilno izvršeno, a da primjena navedene zakonske odredbe u ovom slučaju nije predmet spora, jer tužitelj u suštini žalbenim navodima prigovora sadržaju DON, odnosno njenoj sukladnost s navedenom zakonskom odredbom, a kako je DON postala pravomoćna, to nije predmet ovog postupka. Stoga, niti tužbeni navodi istaknuti u tom pravcu nisu odlučni za ocjenu zakonitosti tužnikovog rješenja, a koje je ovaj Sud ocijenio pravilnim i na zakonu utemeljenim.

Također je tuženik postupajući po službenoj dužnosti, na temelju članak 404. ZJN 2016. osobito u odnosu na utvrđenje bitnih povreda postupka javne nabave zaključio da takvih povreda, izvan granica žalbenih navoda, nije utvrdio, a osporeno rješenje je tuženik donio u granicama zakonom propisanih ovlasti, te je za odluku dao pravno odlučne razloge, čiju pravilnost tužitelj tužbenim navodima nije doveo u sumnju.

Tužitelj u tužbi uglavnom ustraje na svojoj interpretaciji primijenjenog materijalnog prava, odnosno svom tumačenju utvrđenih činjenica i okolnosti, koje nisu od značaja za drugačije rješenje ove stvari i donošenje drugačije odluke. Tuženik je u odgovoru na tužbu dao iscrpno obrazloženje razloga zbog kojih stajališta izražena u navedenoj sudskoj odluci na koja se tužitelj poziva u tužbi, u predmetnoj stvari nisu primjenjiva, a koje razloge prihvaća i ovaj Sud, a zbog čega ocjenjuje da tužbeni navodi istaknuti u tom pravcu nisu osnovani.

S obzirom da je riješeno o tužbenom zahtjevu tužitelja, koji je kao neosnovan odbijen, to nije bilo zakonske osnove za postupanje po prijedlogu tužitelja za odgovorni učinak tužbe i za donošenje privremene mjere na način kako to tužitelj sugerira u prijedlogu, zbog čega su navedeni prijedlozi tužitelja odbijeni.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora je također valjalo odbiti, jer tužitelj nije uspio u upravnom sporu.

Slijedom navedenog je trebalo na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, a u svezi članka 26. i 47. ZUS-a te članka 79. stavka 4. ZUS-a, riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 14. svibnja 2020.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

